

GALATEA'S HANDEN

(Galetea's Hands)

Toneelspel in twee bedrijven

door

S. MICHAEL SCHNESSEL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GALATEA'S HANDEN - GALETEA'S HANDS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAUL HOF** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1998 by S. Michael Schnessel
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Opgedragen aan Howard A. Caplan

PERSONEN:

Maria Perez - 23, beeldhouwersmodel

David Brotman - 29, student beeldhouwen

KADDISCH

Freies Zeitmaß

I
Kaddisch vor Tal und Geschem

Hahn, Nussach (Gallizien)
M. um 1850

jis-gaddal w'jis . . kad-dasch sch'meh . . rab-bo b'el . . mo
 di-w'ro chir-u-aseh w'jaro-lich mal . . chu-aseh b'chajecbon
 uw'jo-me chon u-w'chaj-je d'-choi bes jis-ro-el u-w'chaj-je d'-
 chol bes jis-ro-el ba-a-go-lo u-wis man ko-riw w'i . . m'ru o-men.
 jis-bo-rach w'jisch-tab-bach w'jis-po-ar w'jis-ro-mam w'jis-na-see
 w'jis-had-dor w'jis-al-ich w'jis . . hai-lol sch'meh d'-ku-d'scho
 b'rich bu l' . . et . . lo min kel bir-cho-see w'schi . . ro . . see tusch b'cho-see w'ne-cho-mo . . see
 tusch b'cho-see w'ne-cho-mo . . see da-a-mi-ron b'el . . mo w'i . . m'ru o-men.

II

Kaddisch für die Hohen Feiertage

Hannoversche Hs. vnu J. 1744.
Nr. 101

Melodie. Die Intonation des K.-Gebetes wird
 gewöhnlich dem Nussach des Tages und der
 nächsten oder vorangehenden Gebete angepaßt,

und diejenige, welche der Niguna oft folgt (s.
 Baer, Daul Tefilla, Nr. 151, 310 u. a.), sind die
 ältesten. Im Osten wird das Wochentags-K. mehr

DECOR:

Het atelier 'beeldhouwen' op de kunstacademie van Manhattan, New York. Het klaslokaal is een grote, rommelige ruimte. Honderden studenten en duizenden uren aan creatieve energie hebben hun tol geëist van dit lokaal. Overal kwasten en spatels, emmers vol vochtige klei, zakken gips en andere beeldhouwbenodigdheden. Resten gedroogde klei en verf overal op het meubilair. Achterin de klas is een schoolbord waarop iemand met krijt handen en armen getekend heeft, denkelijk als studiehulp voor studenten. Verder is daar een dubbele gootsteen en vlak ernaast een koelkastje. Rechts op het podium bevindt zich een deur naar de gang. Ook rechts, maar meer naar achter, voert een deur naar een kleine kleedruimte direct naast het lokaal.

Ongeveer twaalf studenten hebben aan plastieken gewerkt – hun werk staat op de tafels. Alles is afgedekt, het een met een doek, het ander met plasticfolie of een opengescheurde plastic vuilniszak, om te zorgen dat de klei niet indroogt. De tafels en stoelen van de studenten staan in een kring, als de spaken van een wiel, rondom een verhoogd plateau. Midden op dit podiumje staat een kruk.

Het gebouw kijkt uit op het noorden – een groot raam dat uit diverse panelen bestaat vormt achterin a.h.w. een muur van glas. Door het raam is uitzicht op een saaie rij daken van warenhuizen aan de overkant van de straat. Het enige licht in de klas komt van buiten van de straatverlichting in de diepte. Er is niemand in het lokaal.

De tijd: het heden. Het is de avond voor Jom Kipoer, de heiligste van de joodse feestdagen. Het is 19:30.

EERSTE BEDRIJF

Maria komt op, een mooie, jonge vrouw. Ze heeft haar jas nog aan. Ze doet de lichten aan het plafond aan. Ze kijkt rond of er iemand in het lokaal is en is kennelijk verbaasd dat ze de eerste is. Ze heeft een grote tas bij zich, groot genoeg om kledingstukken in mee te nemen. Ze kijkt nog wat verder rond in het lokaal en gaat dan off-stage, even het kleedkamertje in.

Maria: Hallo ... is er niemand? *(geen antwoord. Maria haalt haar schouders op, kijkt op haar horloge en gaat zitten. Ze pakt een boek uit haar tas en begint te lezen, maar raakt ongedurig. Ze staat op, gaat de plasticen bekijken en tilt een stuk plastic op. Wat ze ziet bevalt haar duidelijk niet en ze trekt het hele dek eraf. Het moet een naakte, zittende vrouw voorstellen. Ze bestudeert het beeld en schudt dan haar hoofd)* Van geen kant! *(ze knijpt zichzelf in het vlees rond haar middel, als om zich te vergelijken met het beeld)* Kom nou zeg, doe me een lol... *(terwijl zij vlees en klei met elkaar staat te vergelijken, komt plotseling David het lokaal binnen. Met grote snelheid stuift hij door de deur en slaat 'm met een klap achter zich dicht. Maria schrikt zich bijna een ongeluk)* Jezus! *(David is achter in de twintig. Hij is gekleed in spijkerbroek, een sweatshirt met daaronder een lichtgekleurd overhemd en aan zijn voeten een paar afgedragen sportschoenen. Hij heeft een sporttas bij zich. Zo te zien heeft hij een heel eind hard gelopen, want hij is bezweet en hapt naar lucht)* Wat is er met jou aan de hand? *(David is zo buiten adem dat hij niet kan antwoorden)* Hé? Ben je ziek of zo? Moet ik er iemand bij halen?

David: Heb gerend...

Maria: Wat?

David: 'k Heb gerend...

Maria: O. Ik schrok me rot...

David: Sorry.

Maria: Zit er iemand achter je aan? *(schudt zijn hoofd, is nog steeds op adem aan het komen)* Steek je armen es in de lucht. Kom, doe es... *(hij volgt haar suggestie op)* Nu de lucht gewoon in je longen laten stromen. Rustig aan. Langzaam, diep, volle teugen. Bij mij werkt het altijd. Ontspan je.

David: Ja... gaat al beter...

Maria: Ben je de trap op gerend?

David: Ja.

Maria: En dan ben je **zó** van de kaart? Hoogste tijd voor fitness, meneer.

David: Fourteenth street... 'k heb gerend vanaf Fourteenth street...

Maria: Tien blokken?

David: Ja... ik wou niet op de metro wachten.

Maria: Ik hou ook niet van wachten op de metro, maar dan ga ik geen marathon lopen.

David: *(lacht)* Ja... Nee...

Maria: Train je soms, of zo?

David: Nee, niet voor hardlopen tenminste... He, sorry, ik moet dit afmaken. *(David pakt zijn roltas en zet deze op de werktafel, maakt hem open en haalt zijn gereedschap eruit. Begint zijn werkplek in orde te maken. Maria slaat hem eventjes zwijgend gade)*

Maria: Beginnen we misschien later of zoiets?

David: 'k Weet niet. Het is half acht. Ik ben op tijd. Jij ook. Ik zag je naar dat werkstuk kijken. Die is van Florence Novak, hè? Ze heeft niet bepaald oog voor vorm, vind je?

Maria: *(loopt naar het plastic en legt het dek er weer overheen terwijl ze praat)* Ja. Of het wordt tijd dat ik weer op dieet ga. Die is hier trouwens meestal als eerste, Florence. Niemand heeft jou toch gebeld, hè?

David: Waarom zouden ze bellen?

Maria: Ik kreeg gisteravond een belletje. Een of andere jongen van school had een boodschap bij de antwoordservice achtergelaten – dat we gewoon klas zouden hebben. Ik dacht eerst dat meneer Siegel ziek was of zo.

David: Siegel is niet kapot te krijgen.

Maria: Ja, nee. Maar het is wel raar, toch. Er is verder nog niemand... misschien moeten we even naar het kantoortje om het uit te zoeken.

David: Het is half acht. Donderdagavond. Er is gewoon les vanavond.

Maria: Maar er is niemand. En ik denk niet dat we moeten beginnen zonder meneer Siegel. *(David luistert niet. In plaats daarvan haalt hij het dekzeil van zijn werk. Doet dit met zorg, heel precies, als een chirurg die een verband verwijdert. Hij onthult zo een ruw kleimodel van een zittend naakt. Haar pose is ontspannen, en het werk van David geeft heel goed de relaxte houding weer van het model, Maria. Het beeld is nog niet af, maar in tegenstelling tot het andere dat we gezien hebben, laat dit plastic zien dat deze kunstenaar zeer getalenteerd is)* Hé, hallo, hoor je me wel?

David: Siegel doet niet ter zake.

Maria: Maar hij is de leraar. Waar krijgt ie anders zijn geld voor?

David: Dat heb ik me ook vaak afgevraagd. Gidst meneer Siegel mijn handen over de klei? Voegt hij een **flardje** inspiratie toe aan mijn

werk? Nee. Hij is net cement – rigide, onbuigzaam, en stomvervelend.

Maria: Misschien is ie ook niet heel dol op jou?

David: Ik geef alleen mijn mening.

Maria: Da's je goed recht. Maar ik denk dat hij een behoorlijk goeie leraar is. En hij vindt dat ik goed model zit.

David: En hij vindt ook pinda's lekker.

Maria: Is dit een grapje?

David: Siegel is echt niet de hoogste autoriteit hier als het gaat om smaak. Hij zit de hele avond aan die lessenaar pinda's te kauwen en blaadjes te lezen, terwijl wij met zijn allen ons best doen om betekenis te ontdekken in bonken vormeloze klei. Proberen om iets waardevols te maken terwijl hij op de klok kijkt en ongeduldig wacht tot het 10 uur is.

Maria: Wat heeft dat te maken met hoe ik model zit?

David: Alleen maar dat jij hem niet hoeft te rechtvaardigen omdat hij jou waardeert. Of denk je echt dat hij geniaal is?

Maria: Hij valt niemand lastig en ik denk dat dat een goeie manier van lesgeven is. Dat is alles wat ik zeg. Maar goed, **hij** heeft hier de leiding, dus ik denk dat we –

David: Niemand heeft hier “de leiding”. Dit is een atelier. We werken allemaal onafhankelijk. *(Davids stem ebt weg terwijl hij in zijn tas zoekt naar spullen. Hij kijkt kalm in de tas. Dan lijkt het alsof hij iets vindt dat hem in de war brengt)*

Maria: Iets mis? *(David blijft in zijn tas staren)* Hé?! Joehoe! ... Michelangelo...

David: Hè?

Maria: Wat zit er in je tas? Een rat? *(hij kijkt haar ongelovig aan)* Je kijkt alsof hij gaat bijten. *(David herstelt zich en begint weer in zijn tas te zoeken alsof hij wil laten zien dat er niets aan de hand is)*

David: Ik mis een stuk gereedschap. Meer niet.

Maria: Dan gebruik je toch die van hun, geen probleem.

David: Nee, ik moet mijn eigen hebben.

Maria: O jee, een echte vakman, hè? *(David haalt nog een stuk gereedschap uit de tas. Het lijkt meer op een dodelijk wapen dan op een stuk beeldhouwgereedschap – een metalen stok met gekromde, puntige uiteinden, in de vorm van een uitgerekte ‘s’. David glimlacht als hij het opduikt en omhooghoudt om het aan Maria te laten zien)*

David: Ik wist wel dat ik hem had.

Maria: Maar die is toch niet voor klei, die is voor gips? Toch?

David: Hij is om de klei mee bij te werken als ie droog is. Hier kan ik dan nog stukken mee weghalen.

Maria: *(loopt in de richting van de deur)* Ik zou verder maar geen

voorbereidingen treffen tot we erachter zijn wat er aan de hand is. Ik ga naar het kantoortje.

David: Wacht. Dat hoeft niet.

Maria: Hé, man, ik wil weten wat er aan de hand is. *(ze gaat verder in de richting van de deur. David weet haar te stoppen met een haastige verklaring)*

David: Ho even – ik weet al wat er is. Ik kan het uitleggen. Ik herinner het me net. *(lachend)* Oh nee... we staan voor paal...

Maria: Mag ik weten wat de grap is?

David: Er **is** geen les. Het is een joodse feestdag vandaag. Het is Jom Kipoer, sinds zonsopgang vanochtend.

Maria: Wie heeft de les dan afgezegd?

David: Siegel. Hij heeft het vorige week gezegd. Maar toen was jij al weg.

Maria: Verdomme! Tegen mij heeft ie niks gezegd!

David: Misschien wou ie je niet lastig vallen.

Maria: Ja. Heel leuk.

David: Waarom ben je nou zo geschokt? Nu hebben we het rijk alleen. Kunnen we aan het werk. Het is lekker stil.

Maria: O ja? Stil? Wacht maar tot ik beneden het kantoortje op zijn kop zet.

David: Siegel is gewoon vergeten jou te bellen, dat is alles.

Maria: **Iemand** heeft me gebeld, verdikkeme. Dat ze nu net vanavond uitkiezen om te verzieken.

David: Wat is er zo speciaal aan vanavond?

Maria: Ik kon een auditie doen. Maar ik ging niet omdat ik moest zitten. En ik had het geld hard nodig. Dertig ballen zo in rook – op! Shit!

David: Je kunt nog steeds geld verdienen.

Maria: Ja hoor, vast. Zeker model zitten voor de kakkerlakken.

David: Ze hebben me al heel wat bijnamen gegeven, maar nog nooit kakkerlak.

Maria: Je weet wel wat ik bedoel. Jij en ik dat is nog geen klas. Hoe laat is het?

David: Tien over half acht.

Maria: Misschien haal ik die auditie nog. *(begint haar spullen te pakken)*

David: Jom Kipoer is geen officiële feestdag, weet je. Alleen omdat Siegel joods is, is dat nog geen reden om de les af te zeggen. De school was verder gewoon open en de andere klassen zijn in volle gang.

Maria: Nou, ik heb niet veel mensen gezien.

David: Maar je bent hier binnen gekomen – hoe heb je de deur opengekregen?

Maria: Die stond open toen ik aankwam. De conciërge zal hem wel

opengemaakt hebben. Maar luister es, ik heb nu geen tijd om te praten. Ik moet nodig weg. *(ze gaat naar de deur, maar David krijgt voor elkaar dat ze stilstaat door te schreeuwen)*

David: Wacht! Als de school je niet betaalt voor vanavond, dan ik wel.

Maria: *(stopt bij de deur)* Ach, doe niet zo gek.

David: Ik meen het. Ik heb mijn lesgeld betaald. Ik heb recht op twee uur per week. Ik krijg twee keer zoveel voor elkaar als ik naar een model kan werken. Het is belangrijk voor mij.

Maria: Dat zal wel, ja... *(denkt een ogenblik na)* Dank je, maar ik denk dat ik het niet doe.

David: Wacht – ik betaal je **zestig** dollar.

Maria: Sorry.

David: Waarom niet? Ik begrijp het echt niet?

Maria: Zal ik het voor je op het bord schrijven?

David: *(radeloos)* Ja, misschien wel...

Maria: Jongeheer, we zijn hier alleen met zijn tweetjes. En ik moet mijn kleren uittrekken. Snappie?

David: Ik heb je allang naakt gezien. Al drie keer. Als het je vorige week of de week daarvoor niet uitmaakte, waarom dan nu wel?

Maria: Het **maakt** me uit, oké?

David: Oh, ik snap het. Je bent er zo één...

Maria: Zo één wàt?

David: 'n Exhibitionist. Bloot staan is alleen leuk met een hoop publiek.

Maria: Dat is een waardeloze rotopmerking. En nou moet ik weg.

David: Dat had ik niet moeten zeggen. Het spijt me. Blijf alsjeblieft. *(Maria negeert zijn woorden en loopt naar de deur. Ze trekt hem open)*
Je kunt net zo goed hier blijven en geld verdienen. Je krijgt die rol toch niet. *(David kijkt weg van de deur en begint zijn spullen netjes te rangschikken op zijn werktafel)*

Maria: **Wat** zei je?

David: Ik zei dat je die rol toch niet krijgt.

Maria: Waarom niet? Wie denk jij wel dat je bent? 'n Helderziende?

David: Laat maar zitten.

Maria: Nee, ik laat het niet zitten. Eerst noem je me een exhibitionist en nu suggereer je dat ik geen talent heb. Hoe kom je daarbij?

David: Het is gewoon mijn mening. Je bent vast een beroerde actrice. Dat kan ik zien aan hoe je poseert. *(woedend slaat Maria de deur dicht en komt op David af)*

Maria: Op de vuist, hè? Je bent pissig omdat ik niet blijf dus je raakt me waar je maar kunt.

David: Laten we er nu over ophouden.

Maria: Geen sprake van. Ik wil het horen van de expert. Wat is er mis

aan mijn modelzitten?

David: Oké... om iets te noemen: je bent te stijfjes. Je zit alsof je een bezemsteel langs je rug hebt.

Maria: Dat heet concentratie.

David: En je ledematen houd je ook te stijf. Er zit geen natuurlijk ritme in je lijf. Ik heb geprobeerd om een gevoel van ritme in mijn figuur te krijgen – zie je haar? Zie je wat ik bedoel? Dat komt dus niet door jou.

Maria: Huh huh. Laat 'r dan dansen.

David: Hè?

Maria: Zorg dat ze danst, beweegt, met haar armen zwaait. Jij wil toch ritme? Dan zal ik je es wat laten zien. Ik heb nog een hoop in de kast. Voor mij ziet dat eruit als een bonk natte klei...

David: Je slaat de plank helemaal mis.

Maria: Nee, meneer. Jij bent alleen maar onzeker. Jij bent zo'n jongen die anderen aanvalt vóór ze **hèm** kunnen aanvallen. Je bent bang dat je beeldje nergens op lijkt, dus geef je mij maar de schuld.

David: Doe niet zo belachelijk.

Maria: Als je het weten wilt: meneer Siegel vindt mij het beste model van de hele school.

David: *(wijst naar het schoolbord)* Zie je die mismaakte handen? Die heeft Siegel getekend. Dat is nou een product van zijn geoefende oog. Ik geef je een advies. Ga op dansles of een of andere vorm van beweging. Dat zou ook je acteerprestaties ten goede komen. Als je hier zo stijf bent, dan kan ik me wel indenken hoe je op de bühne bent. *(Maria is razend en met woedende uitroepen begint ze stukken klei uit een emmer naar Davids hoofd te gooien. David duikt weg voor de projectielen)*

Maria: Rotzak! Mispunt! Etterlijer!

David: Hé, hou nou op! Wat doe je nou?!

Maria: Ter uwer informatie, mister galbak, ik **bèn** danseres, en een verdomde goeie ook! Of je dat even in je flaporen knoopt. *(ze smijt nog een klont klei, maar weer weet David deze te ontwijken)*

David: Daar hoeft je toch niet zo agressief over te doen. Hé, stop daarmee.

Maria: **Krijg** godverdomme de **fucking** kolere! *(gooit nog een brok, maar mist)*

David: Zeg dat nou niet!

Maria: O jee, nu vindt ie m'n woordenschat weer niet goed!

David: Dat is vulgair. Vooral van een vrouw.

Maria: Oh, excuseert u me alstublieft. Misschien als ik die bezemsteel uit m'n kont heb getrokken en op dansles ben geweest, dat ik dan een cursus wel-be-spraak-tzaam-heid kan volgen...

David: Je vroeg om mijn mening.

Maria: Mijn fout. Hier heb je mijn mening. *(ze smijt een laatste stuk klei in zijn richting. Het grootste tot nog toe. David duikt en het vliegt langs hem heen – dwars door een van de ruiten van het grote glazen raam achterin het lokaal)* Oh, shit!

David: *(lachend)* En je kunt ook al niet goed mikken! *(Maria haast zich naar het raam om de schade op te nemen)*

Maria: Hou je kop. O God! Wat moet ik nou?

David: Je kunt er vóór gaan staan om de koude lucht tegen te houden.

Maria: Wat flauw! Als jij grapjes meent te moeten maken, maak dan leuke. Denk je dat ze dit beneden gehoord hebben?

David: We zitten hier aan het eind van de gang. Waarschijnlijk niet.

Maria: Wat kost het om te laten repareren?

David: Wie weet? Als een vakman het doet... misschien honderd, honderdvijftig? ...

Maria: Om een gebroken raam te repareren?

David: Dit is Manhattan, hoor... Hoe heet die ene conciërge ook weer? Dat kleine dikkerdje, die altijd glimlacht. Je weet wel welke ik bedoel.

Maria: Die heet Earl. Maar we kunnen hem er niet bij halen. Dan ben ik mijn baantje kwijt. *(David haalt een notitieboekje tevoorschijn en begint iets op te schrijven)* Dit is jouw schuld, weet je dat?

David: En jij bent alleen maar onzeker. Jij bent zo'n meid die andere mensen aanvalt voor ze háár kunnen aanvallen. En je kunt niet gooien, dus geef je de schuld maar aan het mikpunt.

Maria: Maar het was niet de bedoeling dat het mispunt bewoog.

David: Ik wou toch liever geen bonk natte klei tegen m'n kop. Hier – *(David geeft haar het briefje. Ze leest hardop)*

Maria: "Earl – sorry voor de gebroken ruit. Laat me even weten wat het kost dan betaal ik je volgende week. David Brotman, 555-32321." ... Meen je dit serieus?

David: Zie ik eruit alsof ik tegen Earl zou liegen? *(ze geeft het briefje aan hem terug)*

Maria: Dit kan ik niet aannemen.

David: Ik was niet aardig tegen jou. Ik maakte een paar hele vervelende opmerkingen. Alsjeblieft – het lag aan mij...

Maria: Oké, bedankt. En het spijt mij ook. Ik ben erg opvliegend. Ik ben tot alles in staat als ik kwaad ben. Ik meende het niet echt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto